

Holnap a föld alatt

(Mit jelentett magyarul az a bizonyos „szamizdat?”)

Nyugodtam szólhatunk immár felőle (ideje is), mivel kimászóban vagyunk onnan ahová, szántak az elnemzetlenít, és sírgödréből, s a Felséges Jóisten, ha tudja hányadszorra, mondjuk Mátyás király óta. Tehát: a „szadizmat” törvény tiltotta, írásbeli megnyilatkoztatást jelent a Hazáért, s ez semmiképpen nem téveszthető össze a moszkvai vezényletű röpcédulázással. Így születtek például a szabadságharc után Tompa Mihály: A gólyához, A madár fiaihoz című költeményei, Vörösmarthy Mihály: A vén cigány, s a trianoni Erdélyben Reményik Sándor Végvári-versei, és Dzsida Jenő: Psalmus Hungaricus-a.

S Rákosi-tatárjárás idején így terjedtek Mécs László szívtépő-alkotásai, s így másolták például a volt endrődi káplán P. Nándor Ferenc kegyes rendtársai az én bűnjellé „magasztosult”, majd kötetben is megjelent Mindszenty József s Apor Vilmos hozsannáimat is. Ne illessen szerénytelenséggel az együttemlegetésért senki.

Ilyen remekmű a sokáig Mécs Lászlónak tulajdonított: Üzenet haza című Wass Albert (Júniusi számunk 13. old. Szerk.) alkotás is, amit Dr. Bakó Elemér, a washingtoni Kongresszusi Könyvtár igazgatója az „egymillió nyugati magyar mikeskelemen Zágonsóvárgásának” nevezett.

Úgy ítélem meg, hogy a Körös partján is visszhangra talált!

Tímár Máté

Megjelent: Városunk 1998. augusztus. 13. p. Irodalmi oldal